

Kapitel 1

Jeg havde i en uges tid døjet med en irriterende halsbetændelse, og da den ikke viste tegn på at ville forsvinde af sig selv, tog jeg forbi lægen for at blive podet for streptokokker. Det var, mens jeg stod der med en vatpind dybt nede i halsen og prøvede at undertrykke min brækrefleks, at bemærkningen faldt.

“Det gør mig så ondt med din mor. Hvordan har hun det?” Lægen stak vatpinden i et plastikrør, skruede låget på og så medlidende på mig.

“Fint,” sagde jeg. Sandt at sige anede jeg ikke, hvordan hun havde det, for jeg havde ikke talt med hende i månedsvis, men hvad skulle jeg ellers sige?

“Du må hilse hende fra mig, vil du love mig det?” fortsatte han. “Hils hende fra mig og sig, at hvis der er noget som helst, jeg kan gøre ...”

“Det skal jeg nok,” sagde jeg, stadig uden at ane, hvad han snakkede om.

“Det er jo en større omgang med sådan en hysterektomi, men hun er i gode hænder ude på Gentofte. Overlæge Harlang er en meget god ven af mig. Han er en af de dygtigste kræftlæger i landet. Hvis der er nogen, der kan gøre noget, så er det ham.”

Det var indlysende, at han forvekslede mig med en anden, for min mor var ikke syg.

“Min mor er Beate Nielsen,” forklarede jeg ham. Han smilede overbærende.

“Jo tak, det ved jeg godt. Hun var patient her hos mig i gamle dage, selv om det er ved at være længe siden. Hils hende fra mig, vil du love mig det?” Han så på vatpinden i glasset. “Nå, den er negativ. Ingen penicillin til dig i denne omgang.”

Jeg forlod lægen i en underlig boble af uvirkelighed. Min mor var syg af kræft? Tanken var absurd.

Min mor var ikke bare en anerkendt forsker. Hun var en stjerne. Hendes forskning inden for kognitiv neuropsykologi var cutting edge, og hendes forskningsresultater blev trykt i de fineste internationale tidsskrifter. Hun var keynote speaker til store internationale konferencer, og unge, lovende forskere stod i kø for at få et internship på det forskningsinstitut, hun selv havde oprettet og lagt navn til: *The Beate Nielsen Institute of Neuroscientific Research*, eller i daglig tale: *Nielsen-instituttet*.

Hun var en fremragende forsker, og hun var en endnu mere fremragende formidler. Hun kunne forklare de komplicerede processer i hjernen, så alle kunne være med. Hendes populærvidenskabelige bøger om emnet var oversat til fyre sprog og solgte i millioner af eksemplarer verden over. Hun havde rygende travlt, og alligevel sagde hun aldrig nej, når de ringede fra tv for at få en kommentar til en aktuel begivenhed, eller når de manglede en deltager til et populært talkshow i den bedste sendetid. Ingen kunne som hun sidde dér i sofaen og se tindrende intelligent og blændende godt ud på samme tid, mens hun flirtede med værten og pingpongede med de andre gæster. En enkelt gang havde en sur mandlig

journalist i et direkte tv-program kritiseret hende for at spille *for* meget på sin kvindelige charme. Hun havde set ham lige i øjnene og sagt: “Søde ven, gør dig nu ikke dummere, end du er. *Alting* handler om sex.” Det var den slags, der gjorde hende populær, også blandt det store søndag aften-publikum.

Min mor var ikke bare en kvinde. Hun var et fænomen. Jeg kunne ikke huske, at hun nogensinde havde fejlet noget alvorligere end en forkølelse, og tanken om, at hun skulle være alvorligt syg, forekom næsten naturstridig.

Det enkleste ville selvfølgelig være at ringe og spørge hende, om det passede, hvad lægen sagde, men jeg ville ikke gå og snakke om noget så alvorligt på gaden, og da jeg kom hjem, havde Ulla inviteret Pelle og Maiken på besøg, og der var ikke rigtig ro til at ringe. De gik først klokken halv tolv, og der var det for sent.

Dagen efter nåede jeg det ikke, fordi der var travlt i butikken. Jeg havde været heldig at få fingrene i en større samling tegneserier på et loppemarked i Næstved ugen før, og de skulle vurderes og sorteres, og det tog hele dagen og det meste af aftenen. I weekenden nåede jeg det heller ikke, for der var jeg på en længe planlagt tur i sommerhus med Pelle og Niels, hvor vi spillede Axis & Allies og Robo Ralley og drak os fulde i rødvin og irish coffee. Jeg kunne selvfølgelig have ringet fra sommerhuset, men det var synd at ødelægge den gode stemning, og desuden var der meget dårlig mobildækning.

Om mandagen var der generalforsamling i andelsforeningen, tirsdag var det Ullas fødselsdag, og onsdag glemte jeg det. Torsdag kunne jeg ikke finde opladeren til min mobil, som havde forpuppet sig i bunden af min taske. Der var meget lidt strøm tilbage, og jeg ville ikke risikere at løbe tør midt i samtalen.

Dagene gik, uden at jeg fik ringet. Jeg var bange for at få bekræftet, at hun var alvorligt syg, men jeg var lige så bange for at få bekræftet, at hun ikke havde fundet det nødvendigt at informere mig om det. Ikke fordi det ville komme bag på mig, men det ville alligevel gøre ondt. Tanken fodrede en lille, bitter stemme i mit indre øre, der hviskede til mig, at det var hende, der skulle kontakte mig og ikke omvendt. Hvis der var noget, hun ville fortælle mig, kunne hun jo bare ringe.

Dagene blev til uger, og det var næsten lykkedes mig at overbevise mig selv om, at der ikke var noget om snakken, og at lægen virkelig havde forvekslet mig med en anden, da der skete noget foruroligende: Min mor ringede.

Det var selvfølgelig ikke hende selv, der ringede, det var klart. Det var hendes assistent, Ole.

“Din mor vil gerne se dig. Hun har brug for at tale med dig,” sagde han i et forretningsmæssigt tonefald. Ole havde været min mors personlige assistent i omkring ti år, og han var det tætteste, man kom på en robot-butler. Han virkede ikke, som om han havde et liv ved siden af at opvarte min mor. Han havde sin egen bolig et sted i byen, men det kunne ikke være meget tid, han tilbragte i den. Han var ved min mors side fra tidlig morgen til sen aften. Han var med hende på alle hendes rejser, han serverede te og kaffe for hendes gæster, og han holdt orden i hendes kalender, men man skulle ikke begå den fejl at tro, at han bare var hendes assistent, selv om han opførte sig som en. Han var hendes protegé og dermed selv en fremragende hjerneforsker. Han havde bare en i akademiske kredse sjælden evne til at tilsidesætte sit ego. Min mor brugte ham som sparringspartner i vanskelige videnskabelige spørgsmål og var nok mere afhængig af ham, end hun ville indrømme.

Ulla havde engang fremsat den teori, at Ole var hendes elsker eller måske endda kæreste. Tanken havde fået mig til at le højt. Ole havde ikke et privatliv, endsige et sexliv. Det var umuligt at forestille sig.

“Hvad vil hun tale med mig om?” spurgte jeg.

“Det må hun hellere selv forklare dig. Hvordan passer det dig klokken femten?”

“I dag?”

“Jeg ved, at det er kort varsel, men der er en tidsfaktor at tage hensyn til.”

“Jeg kommer,” sagde jeg og lagde på.

Jeg svingede ind på fortovet og parkerede cyklen op ad den hvide mur ved siden af en stor, sort lastbil, der holdt foran indkørslen og spærrede for min mors sportsvogn. Huset lignede ikke længere det barndomshjem, jeg huskede. Mine forældre havde købt det som håndværkertilbud, kort efter de blev gift, og dengang havde de ikke råd til at sætte det i stand. Så døde min far, og i mange år havde min mor andet at tænke på end at skifte tag og hulmursisolere. Siden jeg var flyttet hjemmefra, var hun kommet efter det. Der var postet mange, mange penge i det hus, og man kunne se det. Min mor havde aldrig været bange for at skilte med sin succes.

Et par år før min far døde, var hun som nyuddannet biolog blevet ansat på Københavns Universitet på Institut for Human Biologi. Her var hun assistent for professor Nellemose, en af hjerneforskningens helt store pionerer. Hun var dygtig, og der gik ikke lang tid, før det rygtedes, at Nellemoses unge protegé kunne andet og mere end at se godt ud. Hendes karriere tog fart. Der kom flere og flere rejser og konferencer og seminarer, og det var mere reglen end undtagelsen, at det var barnepigen, der hentede mig i børnehaven, legede med mig og gav mig aftensmad. Ofte var det

også hende, der lagde mig i seng og kyssede mig godnat. Jeg tror ikke, min mor var nem at arbejde for. I hvert fald var der stor udskiftning i barnepigerne. De færreste holdt mere end et halvt år.

Jeg manglede ikke noget. Jeg gik på en dyr privatskole. Om eftermiddagen gik jeg til fritidsaktiviteter de dage, hvor min mor ikke betalte unge studerende og pensionerede overlærere for at læse lektier med mig. Hun vidste, at jeg havde gode gener, og hun gjorde, hvad hun kunne for at fremkalde den intelligente, begavede dreng, der måtte gemme sig inden i mig. Hun var konstant på udkig efter ethvert tegn på fremgang. Kriteriet for, om jeg fortsatte til en fritidsaktivitet, var ikke, om jeg brød mig om den, men om jeg udviste tegn på talent. Tennis, klaver og skak afløste dans, judo og fotografering, som igen afløste sejlads, cello og spejder, og så videre og så videre, i hvad der følte som en endeløs række af discipliner, men i sidste ende var det skønne, spildte kræfter. Jeg blev ikke dygtig til noget. Jeg blev en lettere overvægtig og verdensfjern teenager, der kun interesserede mig for de fiktive universer, jeg fandt i spil og bøger. Desværre optrådte Dungeons & Dragons, Tolkien og Call of Cthulhu ikke i min mors katalog over passende interesser for en stræbsom ung mand.

Da jeg var omkring tolv år, opgav hun endelig at forme mig i sit eget billede, og det var en stor lettelse. Jeg nød friheden og brugte den til at farte rundt i de nordsjællandske skove med mine venner og spille rollespil, der dengang blev betragtet som en aktivitet for mentalt handicappede nørder. Da jeg valgte at gå på hf i stedet for gymnasiet, så min mor det som det endegyldige bevis på, at jeg var et håbløst tilfælde, og det faktum, at jeg fik pæne karakterer, fik hende ikke til at ændre holdning. Da jeg senere tilmeldte mig litteraturstudiet, var reaktionen ikke meget varmere. Butikken nævnte hun

aldrig med et ord, og hun havde, så vidt jeg vidste, aldrig sat sine ben i den. Det var selvfølgelig ærgerligt, at hun havde det sådan, men der var ikke rigtig noget, jeg kunne gøre ved det. Hun havde simpelthen sat barren for højt.

To stenløver så strengt på mig, da jeg besteg trappen og ringede på hoveddøren. De havde ikke været der, da jeg var barn.

Det var Ole, der åbnede.

“Hej Morten. Din mors arbejde trækker lidt ud, men hvis du sætter dig ud i vinterhaven, så kommer hun så hurtigt, hun kan.” Han pegede ned ad havegangen.

Jeg slentrede gennem haven om til bagsiden af huset. Da jeg var barn, var det bare en stor, lidt rodet villahave med et tæt krat af snebærbuske ind mod den ene nabo, et hegn af syrener til den anden side og en plæne med et par gamle pæretræer i midten. Og så selvfølgelig guldfiskebassinet i bunden af haven, der hvor redskabsskuret engang havde stået. Dengang slog jeg græsset en gang om måneden for mine lommepege, men ellers fik haven lov at passe sig selv. Nu lignede den noget, den japanske ambassadør ville finde på at leje til et selskab for at imponere sine gæster. Der var formklippede buske og stensatte bede og et lille, charmerende springvand, som engang havde stået på et landsbytorv i Italien, indtil min mor købte det af det økonomiske trængte bystyre og fik det fragtet til Danmark. Vinterhaven, der klinede sig til bagsiden af huset, havde i min barndom været et faldefærdigt skur med revnede ruder, fuldt af døde palmer, hvis udtørrede blade stak som krumsabler, når man legede derinde, men den var siden blevet shinet op efter alle kunstens regler. Hele trækonstruktionen var blevet pillet ned og restaureret stykke for stykke, før den blev sat op igen med nye, energirigtige vinduesglas. Nu voksede der svulstige orkidéer i det

subtropiske indeklima, og mellem bedene stod nogle meget store kurvemøbler med meget hvide hynder. Der var allerede dækket op med te, kaffe og muffins ved et af bordene.

Jeg var på min anden kop kaffe og tredje muffin, da min mor endelig dukkede op i døren ind til stuen. Hun var iført stramme jeans, ærmeløs sort T-shirt og fuld krigsmaling. Håret var sat op i en hestehale. Hun pustede energisk en løssluppen lok væk fra ansigtet, mens hun adræt hoppede ned ad de tre stentrin. Det lykkedes hende ikke helt at ligne en teenager, men det var ikke langt fra. Det var ikke dårligt gået af en kvinde på femogtres.

“Hej, min skat. Hvor er det dejligt at se dig! Og tak, fordi du kunne komme så hurtigt.” Hun gav mig et kindkys. Hun virkede overhovedet ikke syg. Eller gjorde hun? Var der en skygge under øjnene, der ikke plejede at være der? Gik hun en smule mindre sikkert i de højhælede sandaler? Jeg var ikke sikker. Jeg så hende for sjældent til rigtig at kunne afgøre det.

“Fortæl mig, hvordan du har det,” sagde hun og satte sig ned.

“Jeg har det fint, tak. Jeg er mere interesseret i, hvordan du har det.”

Min mor løftede øjenbrynene og trak på skuldrene.

“Jeg lever, og det er jo det vigtigste. Folk har været så søde. Torben og Vibeke kom med aftensmad til mig hver dag i en hel uge, efter jeg kom hjem fra hospitalet. Alle har været helt fantastiske.”

“Torben og Vibeke?”

“Dem kender du da godt.”

Jeg havde aldrig hørt om dem, men jeg gad ikke diskutere det, så jeg nøjedes med at nikke. Jeg havde lyst til at spørge hende, hvorfor hun ikke havde fortalt mig om sin sygdom, men jeg kendte allerede svaret. Jeg kunne læse det i hendes

opførsel. Hun var simpelthen ikke klar over, at hun ikke havde sagt det til mig. Hvis jeg konfronterede hende med det, ville hun sikkert benægte det og insistere på, at det var mig, der huskede forkert.

Det var ikke første gang, hun glemte at informere mig om ting, for bagefter at tage for givet, at jeg vidste det alligevel. For et par år siden var hun for eksempel blevet såret over, at jeg ikke dukkede op til en reception på hendes forlag, i anledning af at hun fik en eller anden pris, uagtet at hun ikke havde inviteret mig. Der var masser af eksempler af den slags, men det her var alligevel noget andet. Hun havde fået konstateret kræft. Hvordan glemmer man lige at fortælle det til sit eget barn? Havde hun slet ikke savnet mig? Havde hun ikke en eneste gang ligget vågen på hospitalet om natten og tænkt *Gad vide, hvor Morten er henne? Hvorfor kommer han ikke og besøger mig?* Åbenbart ikke.

“Er du så rask nu?” spurgte jeg.

“Rask?” Hun så overrasket på mig. “Nej, det kan man ikke sige. De har fundet metastaser i leveren og i milten, og en hel masse i lungerne. Det ser ikke godt ud. Lægerne siger, jeg har tre måneder.”

Jeg stirrede på hende. Det kunne ikke passe. Jeg måtte have hørt forkert. Hun sad jo lige dér foran mig og lignede sig selv på en prik. Næsten, i hvert fald. Nu, hvor katten var ude af sækken, kunne jeg godt se, at der var sket forandringer i hendes udseende. Hendes kinder var mere hule og hendes øjne mindre klare. Jeg kunne pludselig se, hvor stor en kraftanstrengelse det var for hende at spille frisk, for hun var ikke frisk. Hun var døende. Mit blik blev sløret, og jeg mærkede en tåre trille ned over min kind. Min mor rakte mig en serviet. Jeg tørrede mine øjne og pudsede næse.

“Men kan de ikke gøre noget? Kemo, eller ...” Jeg gik i stå. Min mor trak på skuldrene.

“De kan forsinke processen i op til et år, men det kræver, at jeg er i behandling, og når jeg er i behandling, kan jeg ikke arbejde. Jeg har forrygende travlt, og jeg har brug for at være *mig*; ikke en syg, gammel kone.”

“Men et helt år, det er vel værd at tage med,” indvendte jeg.

“Hvorfor? Hvad skal jeg få tiden til at gå med, hvis ikke jeg kan arbejde?”

På at være sammen med din eneste søn og finde ud af, hvad han er for en fyr, havde jeg lyst til at sige, men som sædvanlig sagde jeg ingenting.

Samtalen gik i stå. Ingen af os vidste, hvordan vi skulle fortsætte herfra. Ole dukkede op i glasdøren ind til stuen.

“Er alt i orden herude?” spurgte han, næsten som om han fornemmede den akavede stemning.

“Tak, det går fint, Ole,” sagde min mor.

“Molly spørger, om du har et øjeblik.”

Min mor sukkede og rejste sig med noget mere besvær, end hun havde sat sig. “Det tager kun to minutter. Bliv endelig siddende,” sagde hun og forvandt ind i huset sammen med Ole.

Det tog mere end to minutter. Jeg var halvvejs gennem min fjerde muffin, da jeg fik øje på en mikrofon, der hang ned fra en bjælke skråt over mig. Jeg drejede hovedet. Et par meter væk hang en til. Og en til. De grå ledninger kravlede som slyngplanter under glastaget og forsvandt ind i stuen gennem den åbne glasdør. Jeg kunne ikke se nogen som helst grund til, at min mor skulle have mikrofoner i loftet. Jeg rejste mig og fulgte ledningerne ind i stuen. De fulgte væggen til venstre, ind under et lakeret bord i mørkt træ og videre ind under sofaen, men her slap den grå slange kontakten til væggen og tog en genvej ind under det ægte tæppe og sofabordet, før den dukkede op igen på den anden side og krøb hen over sildebensparketgulvet, ind under et vitrineskab i hollandsk

nødderod og videre langs den modsatte væg. Undervejs blev slangen tykkere, efterhånden som flere grå ledninger stødte til, for også i stuen hang der mikrofoner både i loftet og på væggene over dørene. Jeg ved ikke, hvad der overraskede mig mest: at min mors hjem tilsyneladende var mere overvåget end den amerikanske ambassade i Moskva i 80'erne, eller den sløede måde, ledningerne var trukket på. Min mor kunne bruge så lang tid, det skulle være, med et vaterpas for at få et maleri til at hænge lige, og hun ville under normale omstændigheder aldrig tillade sådan et rod i sine stuer. Jeg fulgte ledningerne ind i spisestuen, gennem anretterværelset og ind på min mors arbejdsværelse, hvor de endte i en stor mixerpult. Min mor stod bøjet over en computer. Ved siden af hende sad en ung kvinde med hovedtelefoner på. Min mor så op og vinkede mig nærmere.

“Kom, så skal du se.”

Jeg gik tøvende nærmere.

“Det er mit sidste store projekt. Min svanesang. Jeg har drømt om det i årevis, men jeg har nok aldrig rigtig troet på, at det skulle blive til noget. Med min sygdom fik jeg endelig en anledning. Pludselig var jeg nødt til at gøre det, i stedet for bare at drømme om det.”

“Gøre hvad?”

“Jeg er ved at skabe en selvstændigt tænkende digital enhed, der i alle praktiske sammenhænge er fuldt ud på højde med den organiske hjerne.”

“Du mener en kunstig intelligens?”

“Jeg foretrækker at kalde det en digital personlighed. *Kunstig* lyder så ... Nå ja, kunstigt.”

“Men ... Kan man det?”

“Vi har jo efterhånden fået styr på, hvordan hjernen fungerer. Hvordan tanker og følelser opstår, hvordan de behandles og lagres i hjernen. Det er ved at være et udtømt emne rent

forskningsmæssigt. Samtidig nærmer vi os the singularity, som er det punkt i tiden, hvor computerens processorkraft og hukommelse bliver uendelig. Dermed er de informationsmængder, der indgår i den menneskelige kognition, inden for rækkevidde. Jeg har designet et computerprogram, der er i stand til at indsamle og fortolke data om et udvalgt individ og genskabe vedkommendes personlighed ned til mindste detalje.”

“Og hvem er det, du vil genskabe?”

“Mig selv, selvfølgelig,” sagde min mor. “Det er jo derfor, jeg har så travlt.”

“Undskyld, mener du det alvorligt?” Jeg kunne ikke skjule min skepsis. Det lød som noget fra en science fiction-roman.

“Ja, selvfølgelig. Hvorfor skulle jeg ikke det?”

“Fordi ... Det kan jo ikke lade sig gøre.”

“Og hvorfor ikke, om jeg må spørge?”

“Fordi vi mennesker er for komplicerede. Vi er ikke bare nuller og éttaller, der kan proppes ind i en computer.”

“Du har alt for høje tanker om dig selv. Vi mennesker er banale på grænsen til det pinlige, når det kommer til stykket. Æde, skide og hore, det er stort set alt, vi tænker på.”

Min mor smilede stridslystent til mig, som om hun inviterede mig til at sige hende imod. Jeg vidste, at det var en diskussion, jeg ikke kunne vinde – hun var trods alt en af de førende hjerneforskere i verden – men jeg ville ikke overgive mig uden kamp.

“Okay, så lad os sige, at I lærer en computer at tale som dig og lyde som dig. Det vil stadig ikke *være* dig.”

“Hvorfor ikke?”

“Fordi ...” Jeg tog en dyb indånding. “Fordi du vil være død. Din krop vil være væk. *Du* vil være væk.”

Min mor sukkede og rystede på hovedet.

“Oh la la. Quelle chok. Og her gik jeg og troede, at du var

ateist. Men også på det punkt har jeg spillet fallit, lader det til. Er det Helle, der har plantet et lille new age-ukrudtsfrø i dit hoved?

“Hun hedder Ulla. Og ja, jeg er ateist.”

“Men alligevel hænger du fast i forestillingen om, at livet er noget helligt og ukrænkeligt, som Gud har givet os. Noget særligt. Lad mig gøre dig en tjeneste og hive dig ud af midaldralderen og ind i det enogtyvende århundrede. Liv er liv, hverken mere eller mindre. Om det er organisk eller digitalt eller noget helt tredje, det er fuldstændig underordnet. Din personlighed, Morten, består af elektriske impulser og intet andet. Om disse impulser ledes via nervebaner i organisk væv eller via elektroniske kredsløb i en server eller gennem luften i et trådløst netværk, det gør ingen forskel, ligesom det ikke gør nogen forskel, om du ser en film på Blu-ray eller dvd.

“Der er forskel på kvaliteten,” indvendte jeg.

“Det er der, men ikke så meget, at det betyder noget. My Fair Lady er stadig My Fair Lady, uanset opløsningen. Ligesom jeg stadig vil være mig, når computeren overtager min personlighed.”

“Computeren? Mener du den der?” Jeg pegede på skærmen på hendes arbejdsbord. Den lignede enhver anden kontorcomputer. Min mor lo.

“Nej, dog ikke. Jeg har bygget en, der er lidt kraftigere, men den er for stor til at have herhjemme. Den står et hemmeligt sted i Danmark. Så du lastbilen ude i indkørslen? Den sender vores optagelser derud via en satellitforbindelse.”

Jeg må have set imponeret ud, for min mor smilede tilfreds.

“Ja, din mor er en dyr dame. Det er for resten tys-tys. Du må ikke sige det til nogen.”

Min mor rejste sig op, og jeg fulgte efter hende rundt i huset, mens hun fortalte begejstret om sit projekt.

“Som du kan se, har jeg installeret superfølsomme mikro-

foner i hele huset. De optager alt, hvad jeg siger, og alt, hvad der bliver sagt til mig. Computeren sammenholder det, den hører, med de oplysninger, den har i forvejen. Hvem taler jeg med? Hvad synes jeg om vedkommende? Hvordan er mit humør? Er der omstændigheder i fortiden, der giver det sagte skjulte betydninger? Computeren lytter og dechifrerer, og ord for ord, dag for dag og uge for uge bliver den klogere. Selve dataindsamlingen er programsat til at vare fem til seks uger. Vi kunne godt bruge en måned til, men nu må vi se, hvordan det går.”

Jeg stoppede op midt i entreen og så på mikrofonen i loftet.

“Vent lidt ... Vil det sige, at vi bliver optaget lige nu?”

“Ja, selvfølgelig,” sagde min mor ubekymret. “Alt, hvad jeg siger, bliver analyseret, ellers når vi det simpelthen ikke.” Pludselig gav det mening, hvorfor hun havde tilkaldt mig. Det var ikke, fordi hun savnede mig eller havde lyst til at se mig, men simpelthen fordi hun havde brug for mig til sine optagelser. Jeg burde være blevet vred, men midt i alle de sørgelige nyheder var der noget næsten rart og genkendeligt ved situationen.

“Når computeren er færdig med at lære mig at kende, kommer vi til den del af processen, jeg glæder mig allermost til, nemlig en række dybe, private samtaler mellem mit organiske og mit digitale jeg. Her har computerprogrammet mulighed for at stille mig spørgsmål for at fylde de sidste huller ud. Spørgsmål så private, at man kun tør diskutere dem med sig selv. Disse samtaler vil blive opbevaret i en stærkt krypteret fil i kernen af computerens bevidsthed, og oplysningerne vil blive brugt som reference i forhold til dybe personlighedsdefinerende og moralske spørgsmål. Er det ikke fantastisk? Jeg er simpelthen så spændt på, hvad jeg spørger mig selv om,” sagde hun. “Det er selvfølgelig en prøvelse at se sit hjem omdannet til en teknologisk slagmark,

men det er nødvendigt at gøre det herhjemme af hensyn til de indsamlede datas kvalitet. Jo mere naturligt og afslappet jeg opfører mig, jo lettere er det for programmet at lære mig at kende. Derfor gør vi det her, hvor jeg er allermest mig selv,” sagde hun og slog ud med armene. Ole stak hovedet ind gennem døren fra hallen.

“George er her om ti minutter.”

Min mor så på sit ur.

“Gud, er den så mange?” udbrød hun. “Du må undskyldte, skat, men George kommer om ti minutter, og jeg har ikke været i bad.” Hun vendte sig mod Ole. “Er soveværelset miket op?”

“Jeps.”

“Udmærket. Og vil du sørge for, at der står glidecreme på natbordet? Jeg tror ikke, det går uden.”

Ole nikkede og forsvandt. Jeg stirrede vantro efter ham.

“Du mener ikke, at I skal ... at I har tænkt jer at optage, når I ...”

“Når vi dyrker sex? Selvfølgelig har vi det. Har du slet ikke hørt efter? Hvis programmet skal lære mig at kende, så er det nødt til at observere mig i alle typer situationer, selv de mest intime, det siger sig selv.”

“Men ... med huset fuldt af mennesker? Og mikrofoner alle vegne? Ved ham George, hvad han går ind til?”

“Han er heldigvis ikke så bornert som dig,” sagde hun og lo. “Vi har prøvet det, der var meget værre. Men det bliver første gang siden operationen. Jeg håber virkelig, det går.”

“Held og lykke,” sagde jeg.

“Tak, min skat.” Min mor fulgte mig ud til hoveddøren.

“Det var dejligt at se dig. Det må vi gøre igen snart. Og hils Helle fra mig.” Hun kyssede mig på kinden og lukkede døren. Jeg blev stående og så på den, indtil en flot lidt ældre mand høfligt rømmede sig bag mig. Jeg kunne regne ud,

at det måtte være George. Vi nikkede kort til hinanden, så forsvandt han ind i huset for at udføre sin pligt i videnskabens tjeneste.

Jeg cyklede hele vejen ind til byen. Jeg havde brug for luft og tid til at fordøje vores møde. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle mene om min mors projekt. Det lød helt vanvittigt. Jeg troede ikke et sekund på, at det kunne lade sig gøre at genskabe hendes personlighed i en computer, men hvis det hjalp hende med at tænke på noget andet end hendes forestående død, så var det vel fint nok. Jeg ville ønske, jeg selv havde et drømmeprojekt, jeg kunne begrave mig i, og som kunne dulme min sorg over, at min mor skulle dø, og min skuffelse over, at hun ikke havde tænkt på mig i den forbindelse.